

Sygn. akt VW 1124/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: st. sekr.sądowy Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18 czerwca 2015 r. i 1 września 2015 r. sprawy, przeciwko J. Ż. s. M. i A. z domu M. ur. (...) w miejscowości O.

obwinionego o to że:

W dniu 16 kwietnia 2014 r. około godz. 18.00-19.00 w W. na ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust 1 pkt 3 lit b PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki N. nr rej. (...) przy cofaniu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie upewnił się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda - samochód marki S. nr rej. (...), w wyniku czego zderzył się z nim powodując jego uszkodzenie,

tj. o czyn z art. 97 KW w zw. z art. 23 ust 1 pkt 3 lit b Ustawa z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, ze zm.).

orzeka

- 1) Obwinionego J. Ż. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.
- 2) Koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 1124/15

UZASADNIENIE

J. Ż. został obwiniony o to, że w dniu 16 kwietnia 2014 r. około godz. 18.00-19.00 w W. na ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust 1 pkt 3 lit b PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki N. nr rej. (...) przy cofaniu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie upewnił się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda – samochód marki S. nr rej. (...), w wyniku czego zderzył się z nim powodując jego uszkodzenie, tj. o czyn z art. 97 KW w zw. z art. 23 ust 1 pkt 3 lit b Ustawa z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, ze zm.).

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2014 r. około godz. 18.00 K. M. po wyjściu z zakładu pracy mieszczącego się przy ul. (...) w W. wsiadła do samochodu marki S. nr rej. (...), którego właścicielem jest jej mąż i po przejechaniu około 200 metrów zaparkowała na parkingu niestrzeżonym mieszczącym się w W. na ul. (...) naprzeciw wejścia głównego do (...) B.. W tym czasie w/w parking był prawie pusty. Obok jej samochodu nie był zaparkowany żaden pojazd. K. M. udała się następnie do pobliskiego sklepu. Na zakupach spędziła około godziny. Po opuszczeniu sklepu zauważyła, że tylne lewe drzwi jej pojazdu posiadają uszkodzenia w postaci zarysowania oraz wgniecenia. Po ujawnieniu uszkodzeń w jej pojeździe udała się do domu. Następnego dnia po opuszczeniu zakładu pracy K. M. za wycieraczką samochodu

odnalazła karteczkę, na której napisane było „bok zarysował kierowca z samochodu N. nr rej. (...) świadek pozdr”. Tego samego dnia K. M. udała się z powyższą kartką na policję.

Samochód marki N. nr rej. (...) nie posiada żadnych uszkodzeń. Teren parkingu, na terenie którego w dniu 16 kwietnia 2014 r. około godz. 18.00 zaparkowała swój pojazd K. M. nie jest objęty systemem monitoringu miejskiego. Monitoring ochrony usytuowany w pobliżu miejsca, gdzie zaparkowała swój pojazd K. M. nie zarejestrował zdarzenia z udziałem w/w samochodu. Właścicielem samochodu marki N. nr rej. (...) są syn i synowa J. Ż., J. Ż. jest użytkownikiem w/w samochodu. Korzysta z niego bardzo rzadko i jeździ nim tylko do kościoła i sklepu w R..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego J. Ż. /k. 28, e-protokół rozprawy z dnia 18 czerwca 2015 r. od godz. 00:04:28 do godz. 00:07:14/, zeznań świadka K. M. /k. 3-4v, e-protokół rozprawy z dnia 1 września 2015 r. od godz. 00:01:20 do godz. 00:09:18/, a także protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu /k. 2v/, protokołu oględzin /k. 7-8/, notatki urzędowej /k. 14/, oświadczeń /k. 19-20/ oraz kartki złożonej przez świadka K. M. /k. 63/.

Obwiniony J. Ż. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach obwiniony przyznał, iż jest użytkownikiem samochodu marki N., który należy do jego syna i synowej. Podkreślił jednak, iż bardzo rzadko użytkuje w/w samochód, wskazując, że jeździ nim tylko do kościoła i sklepu w R.. Obwiniony odnosząc się do zarzutu zaprzeczył, aby w dniu 16 kwietnia 2014 r. przebywał w W. na ul. (...). Wskazał bowiem, iż nie kieruje pojazdem po zmroku, dlatego też we wskazanych godzinach nie mógł przebywać w W.. Obwiniony wskazał nadto, iż nie pamięta, aby kiedykolwiek spowodował kolizję lub uszkodził inny pojazd. Oświadczył on również, iż w przypadku, gdyby doszło do zdarzenia, które zostało przedstawione w zarzucie, nie odjechałby z miejsca zdarzenia bez skontaktowania się z pokrzywdzonym oraz poniósłby odpowiedzialność. Obwiniony J. Ż. wskazał nadto, iż jego samochód nie posiada żadnych zarysowań. / k. 28, e-protokół rozprawy z dnia 18 czerwca 2015 r. od godz. 00:04:28 do godz. 00:07:14 wyjaśnienia obwinionego J. Ż./

J. Ż. ma 85 lat. Jest żonaty, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Z zawodu jest mechanikiem. Utrzymuje się z emerytury w wysokości około 2000 złotych. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. / e-protokół rozprawy z dnia 18 czerwca 2015 r. od godz. 00:01:11 do godz. 00:02:51 wyjaśnienia obwinionego J. Ż./

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał, iż sprawstwo J. Ż. odnośnie zarzucanego mu czynu budzi poważne i uzasadnione, a jednocześnie niedające się usunąć wątpliwości. W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału procesowego (przy uwzględnieniu notoryjności spraw podobnych oraz zasad doświadczenia życiowego) brak jest zdaniem Sądu podstaw do jednoznacznego przyjęcia, iż we wskazanym miejscu i czasie obwiniony faktycznie wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki N. nr rej. (...) przy cofaniu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie upewnił się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda – samochód marki S. nr rej. (...), w wyniku czego zderzył się z nim powodując jego uszkodzenie.

Sąd nie znalazł wystarczających podstaw do przypisania J. Ż. sprawstwa czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, a zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, iż obwiniony faktycznie we wskazanym miejscu i czasie popełnił zarzucane mu wykroczenie.

W pierwszej kolejności Sąd jest zobowiązany wskazać, iż naczelnymi zasadami polskiego procesu karnego – są określone w art. 5 Kodeksu postępowania karnego zasady: in dubio pro reo i domniemania niewinności, które znajdują także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw). Godzi się też podkreślić, iż według zasad obowiązującej procedury karnej (wykroczeniowej) – to nie oskarżony (obwiniony) musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonego (obwinionego). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami – bezpośrednimi lub pośrednimi,

te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego (obwinionego) jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 1995 roku, sygn. akt II Akr 120/95).

Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu (obwinionemu) musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, sygn. akt V KKN 362/97). Tak więc, gdy w świetle tak dokonanej oceny zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia (wniosku o ukaranie) – nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu (obwinionemu) zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1992 r., sygn. akt WR 369/90, OSP 1992/102/12).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom obwinionego J. Ż., stosując zasadę rozstrzygania wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na korzyść osoby obwinionej. Ponadto należało również zważyć, iż wyjaśnienia obwinionego były logiczne i spójne.

Podnieść należy przy tym, iż jedynymi dowodami wskazującymi na to, iż w krytycznym czasie doszło do kolizji, w trakcie której uszkodzeniu uległ samochód marki S. nr rej. (...), są zeznania pokrzywdzonej K. M., a także złożona przez nią kartka /k. 63/.

Co do zeznań samej pokrzywdzonej K. M. /k. 3-4v, e-protokół rozprawy z dnia 1 września 2015 r. od godz. 00:01:20 do godz. 00:09:18/, Sąd uznał jej zeznania za logiczne, spójne oraz zgodne z doświadczeniem życiowym.

Z zeznań K. M. wynika, iż nie była ona naocznym świadkiem krytycznej kolizji, w trakcie której doszło do uszkodzenia jej pojazdu i nie posiada ona żadnej wiedzy co do okoliczności zdarzenia, a wiedzę o nr rej. pojazdu, który uszkodził jej samochód powzięła na podstawie kartki, którą odnalazła następnego dnia od wystąpienia kolizji po opuszczeniu zakładu pracy za wycieraczką jej samochodu. Z informacji przedstawionych przez w/w świadka wynika, iż osoba, która pozostawiła w/w kartkę za wycieraczką jej samochodu podpisała się jako „świadek” i nie podała swoich danych osobowych.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu /k. 2v/, protokołu oględzin /k. 7-8/, notatki urzędowej /k. 14/, oświadczeń /k. 19-20/ oraz kartki złożonej przez świadka K. M. /k. 63/. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Na kartce złożonej przez K. M. /k. 63/ napisane zostało: „bok zarysował kierowca z samochodu N. nr rej. (...) świadek pozdr”. Osoba, która pozostawiła powyższą kartkę za wycieraczką samochodu pokrzywdzonej nie podała swoich danych osobowych. Nie można ustalić jej tożsamości oraz przesłuchać w celu potwierdzenia prawdziwości danych zawartych w w/w dokumencie.

Z notatki urzędowej z dnia 12 maja 2014 r. sporządzonej przez funkcjonariusza Policji st. asp. M. G. /k. 14/ wynika, iż miejsce przedmiotowego zdarzenia drogowego nie jest objęte systemem monitoringu miejskiego, zaś monitoring ochrony usytuowany w pobliżu w/w miejsca nie zarejestrował zdarzenia z udziałem samochodu S. nr rej. (...), tj. pojazdu pokrzywdzonej.

W świetle zatem powyższych rozważań, w przekonaniu Sądu Rejonowego, brak jest podstaw do przyjęcia za udowodnione okoliczności wskazanych we wniosku o ukaranie – nie można uznać w sposób niebudzący jakichkolwiek wątpliwości, aby w krytycznym czasie w W. na ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust 1 pkt 3 lit b PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki N. nr rej. (...) przy cofaniu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie upewnił się, czy pojazdem nie znajduje się przeszkoda – samochód marki S. nr rej. (...), w wyniku czego zderzył

się z nim powodując jego uszkodzenie. Reasumując powyższe, brak jest podstaw do uznania słuszności stawianego obwinionemu zarzutu, a tym samym nie można jednoznacznie przyjąć, iż został on przez obwinionego popełniony.

W takim stanie rzeczy Sąd uniewinnił obwinionego J. Ż. od popełnienia zarzucanego mu czynu, a kosztami postępowania, stosownie do art. 118 § 2 kpw., obciążył Skarb Państwa.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.